

Tjenestereglement, for at afgjøre disse Spørgsmaal, der ofte have givet Anledning til Riv. Vilde jeg gaae tilbage i Tiden, kunde jeg anføre mærkværdige Tilfælde, hvor man har maattet give 6 til 7 Cancelliresolutioner itræet, inden man fik høiet en Provst til at sætte sig under en Præst, eller hvad Tilfældet nu var. Dette er en Sag, som jeg imidlertid troer ikke at burde komme frem med her. Derimod troer jeg, at det er Noget, som bør finde sin Afgjorelse her, at, naar man for Fremtiden kun vil have Embedstitel og Embedsrank, maa al den personlige Titel og Rang være som ikke tilværende i alle officielle Forhold, men kun henhøre, være sig nu til Hoffet eller det borgerlige Samfund, hvor den desværre spiller en Rolle, som høist besynderligt har kunnet overleve Grundlovens Givelse. Med Hensyn til de her berørte Punkter skal jeg forbeholde mig eventuel at stille Endringsforslag.

Madvig: Jeg havde tænkt med et Par Ord at berøre de samme Paragrapher, som den ærede foregaaende Taler har udtalt sig om, men førend jeg gaaer over til dem, med Hensyn til hvilke iøvrigt en Deel af det Stof, som jeg vilde have medtaget, nu er taget bort af ham, vil jeg kun sige, at, som jeg i det Hele taget anerkjender, at nærværende Lovforslag denne Gang foreligger i en langt bedre Skikkelse end den forrige Gang, det indkom til os, hvor det uden Ministerens Skyld var blevet belempret med et Paahæng, saaledes anerkjender jeg tillige, at der er et Punkt i samme, paa hvilket der endog under Behandlingen i denne Samling er skeet et virkelig Fremskridt. Dette Fremskridt ligger i § 4, hvis Hovedbestemmelse er udgaaet fra Ministeren, men som under Behandlingen i Folkethinget har faaet en noget forandret Skikkelse, hvorved den er blevet endeel klarere. Det er en Bestemmelse, der ikke er uden Bigtighed for Administrationen, at Embeder paa visse Gagertrin staaes sammen i Classer, saaledes, at Embedsmændene

beholde den Afgang til Alderstilleæg, som de have vundet i denne Classe, om de end forflyttes til et andet Embede i samme Classe. Det medfører en større Frihed for Administrationen til at forflytte Embedsmænd — maaskee endog mod deres Villie, — og det medfører ogsaa, at Embedsmændene selv ofte vilde være tilbøielige til at gaae over fra een Stilling til en anden, hvilket kan være meget ønskeligt.

Naar jeg nu dernæst vil sige nogle Ord om de tvende Paragrapher, der ere blevne omtalte af min ærede Collega for Kjøbenhavn, saa skal jeg som han begynde med den sidste af dem, nemlig § 12. Jeg troer, at der ved Samme har gjort sig nogen Misforstaaelse gjældende. Jeg slutter mig fuldkommen til den ærede foregaaende Taler, forsaavidt som jeg troer, at der her er et Netspundt, som man ikke bør rolle ved. Men jeg anseer rigtignok Sagens praktiske Betydning for i nærværende Tilfælde at være meget ringe, deels fordi jeg troer, at de i § 12 nævnte Spørgsmaal overhovedet sjældent vilde opkomme, idet man vil gjøre sig Umage for at affatte Rønningslovene saaledes, at de ikke ofte vilde give Anledning til Strid, og deels fordi jeg troer, at Embedsmændene i de Tilfælde, hvor der kunde være nogen, men ganske vist ikke meget betydelig Anledning til Strid, ikke vil være tilbøielig til at gaae i Rette med Administrationen, idet det kan medføre Skade for ham i andre Forhold; skulde en Embedsmand nemlig blive anseet for at være særdeles stridig og paaholdende paa sin Ret, saa vilde dette maaskee ikke have gode Følger for hans senere Carriere. Naar jeg mener, at der har hersket nogen Misforstaaelse ved denne Paragraph, da er det derfor netop, forsaavidt som man har tillagt Sagen nogen praktisk Betydning. Man har nemlig vist til Processer, der ere blevne førte, og til Domme, der ere faldne, som man har anseet for mindre rigtige, og man har med Tanken herpaa villet affære den Art Processer. Men, naar man seer Tingene efter, saa troer jeg